

MANNA

V. évf. 10. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2009. október

117. zsoltár

**Dicsérjétek az Urat
mind, ti népek,**

**Dicsőítsétek mind, ti
nemzetek!**

**Mert nagy az ő sze-
retete irántunk, az
Úr hűsége örökké
tart.**

Dicsérjétek az Urat!

Gondolatok a hálaadás napján

Szokássá vált a baptista gyülekezetekben, így a mienkben is, hogy minden év őszi – általában október vagy november valamelyik vasárnapján – hálaadó napot tartunk, amikor hálát adunk Istennek a testi, lelki áldásért.

Talán sokan nem tudják, hogy ez a szokás amerikai eredetű. Kanadában október második hétfőjén, az Egyesült Államokban pedig november utolsó csütörtökén nemzeti ünnep a hálaadás napja. Ezen a napon az amerikaiak az első telepesek érkezésére emlékeznek, akik angol és holland puritánok voltak és a vallásüldözés elől menekültek az Újvilágba, 1620-ban szálltak partra Plymouthban. Az első tél megpróbáltatásai, a hideg, az idegen, mostoha környezet, az éhezés sokuk életét követelte. A wampanoag indián törzs segítette őket a beilleszkedésben, tőlük tanulták meg a helyi halászat, vadászat, kukoricatermesztés, a juharszirup-kinyerés titkát. A történet szerint az életben maradt 51 telepes az első, Újvilágban eltöltött, viszontagságokkal teli évről 1621-ben az őszi bőséges termés betakarítása után hálaadó ünnepségen emlékezett meg. A hálaadás napja az Egyesült Államokban 1863-ban, Kanadában 1879-ben vált nemzeti ünneppé.

Gyülekezetünkben is fontosnak tartjuk a *hálaadónapot*. Annak ellenére, hogy nálunk ennek az ünnepnek történelmi gyökerei nincsenek – a baptista közösségben

annál inkább –, van mire emlékeznünk, hisz tudatában vagyunk annak, hogy amink van: az életünk, egészségünk, kenyérünk, munkahelyünk, családjunk, gyülekezetünk, értékeink, „lelki kenyér” stb. mind-mind a mi Urunktól kapott ajándék. Jó okunk van tehát az ünnepelésre, hálaadásra.

Más dolgunk nincs, mint tartalommal megtölteni az ünnepet, hiszen még a szokások, a kötelező külsőségek sem gátolnak meg bennünket ebben. Ez az ünnep személyes, egyéni, mindenkinek annyit ér, annyit jelent, amennyire Isten ajándékait értékeli saját életében.

Rajtunk múlik, hogy be akarunk-e lépni az ünneplők sorába, vagy nem.

Hálaadónapot ünnepelni akkor lehet, ha három kérdésre helyes választ tudunk adni a lelkünkben. *Mi az, amim van? Kitől van? Mennyire értékelem azt, amim van?*

Az ünneplés egyfajta leltározással, számbavétellel kezdődik, ami arra vonatkozik, hogy *mim van?* Ide tartozik az életem, a testem, a lelkem, a tárgyi értékek, amit használhatok, amivel rendelkezem, a környezet, a család, a személyes emberi kapcsolatok, stb. De miért szükséges a számbavétel? Azért, mert sokszor nem vagyunk tisztába azzal, hogy milyen gazdagok vagyunk. Csak azt látjuk, érezzük, amink nincs. Ez pedig keserű

séget, irigységet, elégedetlenséget vált ki belőlünk. Így pedig nem lehet hálaadónapot tartani, hiszen hiányzik az ünneplés tárgya, az ilyen embernek nincs miért hálát adnia.

Választ kell adni arra a kérdésre is, hogy *kitől van az, amim van?* Ha a válasz az, hogy „tőlem”, akkor nincs kinek hálát adni, legfeljebb a tükör elé állhatok és megveregethetem a saját vállamat... Csakhogy ez ön-ámítás, hazugság! A számbavétel során szükséges annak az igazságnak a felismerése, hogy minden, amim van, az nem a saját érdemem, hanem ajándék, amit Istentől kaptam. Ennek felismerése nélkül nem lehet ünnepelni, mert nincs kinek hálát adni.

Az *értékelés* a harmadik nélkülözhetetlen része az ünneplésnek. Ünnepelni csak az tud, aki nagy kincsnek, gazdagságnak tartja azt, amije van; ellenkező esetben az értéktelen dolgokért nincs miért hálát adni. Az értékelés

eredménye általában függ attól, hogy ki értékeli, másrészt attól, hogy mihez történik a viszonyítás. Isten ajándékainak értékét az ember megszokott anyagi értékrendjétől eltérően két tényező határozza meg: az ajándékozott méltatlanságának a tudata, a másik az ajándékozó személyének a megbecsülése, tisztelete. Isten ajándékai felbecsülhetetlen értékek az életünkben, ha tudatában vagyunk méltatlanságunknak, érdemtelen voltunknak, és az ajándékozó személyének, aki szeret minket és tudja, hogy mire van szükségünk. Így válik a rossz, a fájdalom is értékes ajándékká életünkben.

De jó lenne, ha ünneplésünk nem csak a nevében, hanem a szívünkben is megfogalmazódó őszinte hálaadás alkalma lehetne, amely folytatódik a hétköznapi örömei, fájdalmai, félelmei, viharai között is. Adja az Úr, hogy így legyen!

Gulyás Jenő

(IMA)HÁZUNK TÁJÁN

Menyegző

Ismét kedves alkalmon vehetett részt a gyülekezet testvérisége szeptember 5-én, szombaton, Gulyás Kinga és Hunyady Sándor testvéreink menyegzőjén.

Kívánjuk, hogy közös életük is a Bibliából megismert Kősziklára épüljön, és erős vár legyen, ahogy azt az esküvői meghívón is láthattuk kiabrázolván.

„Isten az én erős kőváram, Ki vezérli az igaznak útját.” (2Sám 22,33)

Árvaházi találkozó – szeptember 19.

„Aki az ilyen kisgyermek közül egyet is befogad az én nevemért, az engem fogad be.” (Mk 9,37)

Lassan gyakorlattá válik, hogy egyre sűrűbben tartjuk az árvaházi találkozókat. Ennek oka, hogy a legfiatalabb növendékek is lassan betöltik a hetvenedik életévüket.

Három évvel ezelőtt több hónapos aprólékos munkával sikerült fellelni a még élő, 22 árvaházi növendéket, akik közül ma tízen el is jöttek. De eljöttek azok a testvérek is, akik velünk egy házban laktak, velünk együtt nőttek fel, s együtt jártunk imaházba. Eljött egy váratlan látogató is. Belépve az ajtón bemutatkozott: *gróf Klebersberg Éva* vagyok. Megtudtuk, hogy annak a *Klebersberg Kuno* volt oktatási miniszternek a leszármazottja, aki a magyar közoktatás megteremtője és mintegy 5000 iskolai intézmény megalapítója volt. Ma szobra áll a Villányi úton. Még érdekesebb volt, amit a hölgy elmondott. (Mikor az árvaházi emléktáblát felavattuk 2006-ban, nem gondoltuk, hogy rajtunk kívül bárkit is érdekelni fog ennek a története.) Elmondta, hogy véletlenül járt arra, és elolvassa a tábla szövegét,

meghatódott, s egyben kíváncsivá lett, hogy kik lehetnek azok a hálás személyek, akik egy maradék falra és néhány maradék lépcsőfokra több évtized múltával sem felejtenek el hálájuk jeléül emléktáblát állítani. Mi elmeséltük az Árvaház történetét, amit megilletődve hallgatott. Mély barátságban váltunk el azzal az ígéretével, hogy továbbra is szeretné tartani a kapcsolatot a gyülekezettel. Vasárnap ismét láthattuk őt az istentiszteleten.

Az összejevetelt *Ádány Mihály* testvér kezdte, köszöntésül a 71. zsoltárt olvasta fel, amit ima követett, majd közös énekléssel folytattuk. *Ádány* testvér megemléltette, hogy ez az alkalom is megfelel arra, hogy aki még nem döntött Jézus mellett, most megtegye, mint ahogy *Pintér* testvér tette évekkor ezelőtt. Valóban, nekem azért is emlékezetes minden találkozó, mert tizenöt évvel ezelőtt egy hasonló találkozó után döntöttem el, hogy elfogadom az Urat Megváltómnak, és visszatérek a gyülekezetbe.

Az éneklésben most is *Novák Etus* vitte a főszerepet. Olyan régi árvaházi énekeket tudott, amikre mi már alig emlékszünk. Örülünk, hogy ezeket *Etus* megmentette az utókornak. Sajnos, a kottái már nincsenek meg, de *Beharka Pál* testvér vállalta, hogy hallás után megörökíti. Itt kell megemlíteni *Beharka* testvér harmóniumjátékát, ami most is élmény volt. Szinte új lelket lehelt az öreg harmóniumba. *Kalmár János* mondott két verset, az egyik József Attila: Anyám c. költeménye volt. Mély átéléssel szavalt, s mi könnyes szemmel hallgattuk, azok is, akik zömmel nem is ismerték az édesanyjukat. Ezután élménybeszámolók következtek. Hogy mennyire élt az Isten iránti szeretet az elnyomás éveiben, a Szovjetunióban, *dr. Malicskó* testvér mondott rá példát. Moszkvai kiküldetése idején egy eldugott helyen talált egy imaházat, amit több gyülekezet is használt, óránként váltva egymást. Bibliája senkinek nem volt, csak egy kis kockás füzet, amibe kézzel írták a bibliai szövegeket. Ezekből keresték ki az adott igét.

Eljött nagy betegen *Simó Elek* testvérünk is. Járnai már csak segítségével tud, beszéde akadozó, könnyes

szemmel kérte, hogy énekeljük el közösen: Ó, jöjj szívembe, áldott Jézus kezdetű éneket. Szívesen megtettük, hisz ez az egyik legszebb énekünk.

Közben ínycsiklandó illatok szálltak a konyha felől, s nemsokára meg is érkezett az ebédre hívó szó, amit a régi árvaházi imával köszöntünk meg az Úrnak. Az ebéd elfogyasztása után folytatódott a közös emlékek felidézése. Előkerültek a régi fényképek is, amelyek tovább segítettek a múlt emlékeinek a felidőzését.

Lassan eljött a hazautazás ideje. Közös imával vetünk búcsút egymástól, s megfogadtuk, hogy ha az Úr megtartó kegyelme engedi, jövőre ismét találkozunk.

Végül szeretnénk megköszönni mindazok munkáját, akik a szabadnapjukat áldozták föl azért, hogy a régi árvaházi növendékeknek egy felejthetetlen napot ajándékozzanak.

„Tégy jól, Uram, a jókkal, és a szívük szerint igazakkal.” (Zsolt 125,4)

Pintér Tibor

Őszi Kerületi Gyermekklub

A hosszú, forró nyári szünet után ismét összegyűjtöttük a XI. kerület rászoruló családjainak gyermekeit imaházunk nagytermében az őszi klubfoglalkozásra.

A szeptember 27-én délután megtartott alkalom *Nagy Jánosné Zsuzsa* köszöntő szavaival vette kezdetét. Először a fiatalok *Nagyné Kalán Évi* vezetésével egy kis éneket tanítottak meg a gyerekseregnek, amely néhány ismétlés után bátran harsogta: „Van egy barátom: Jézus!”.

Ismét eljött közénk „Laci bácsi” (Kiss László rajzos evangélista), aki ez alkalommal *Noé történetén* keresztül mutatta be Isten szeretetét, az ember bűnös hitetlensége miatti ítéletét és kegyelmét Jézus Krisztus által. Biztatta a gyerekeket, hogy meneküljenek a bárkába, jöjjenek bűneikkel a golgotai kereszthez, mert egyedül ott lehetnek biztonságban! – Az elején megtanult ének elismétlése után került sor az *ajándéksomagok* kiosztására, amelyet a fiúk és lányok nagy izgalommal, örömmel vettek át.

Mivel gyönyörű napsütéses idő volt, az udvaron terítettük meg az asztalokat. A foszlós kalács és meleg tea elfogyasztása közben jóízű beszélgetést folytattunk vendégeinkkel.

Kolozs Nagy János

ISMERJÜK EGYMÁST?

Anyja és lánya, akik elválaszthatatlanok, egymás támaszai, és süit róluk, hogy mennyire szeretik egymást. Balázs Tivadarné Erzsike, aki most nyáron töltötte be 70. életévét, és lánya, Enikő, aki időről-időre szép szavalataival örvendeztet meg a gyülekezetet – róluk szól az alábbi írás, ők vallanak eddigi életútjukról. Szeretettel ajánlom mindenkinek ezt az interjút is.

– *Kérlek, beszéljete arról, hogy mikor, hol és milyen családba születtetek, kik voltak a szüleitek, testvéreitek, hogyan és hol teltek gyermekéveitek?*

Erzsike: 1939. július 26-án születtem, Darvas községben, hívő szülők gyermekeként. Édesapám Szilágyi János, édesanyám Nagy Zsófia, akik eredeti vallásukat tekintve görögkeletiek voltak, majd 1936-ban áttértek, bementek és baptisták lettek. A szó szoros értelmében igazi hívők voltak. Ezt azért írom így, mert az ő szeretetük, hűségük az Úrhoz és a gyülekezethez – így emlékszem rájuk – lett a melegágya az én hívőségemnek is. Négyen voltunk testvérek, a család egésze Darvason élt.

Enikő: 1972. február 9-én születtem Budapesten. Édesanyám ebben az időben már a Budai Gyülekezet tagja volt, így a bemutatásom természetesen ebben a gyülekezetben történt Szakács bácsi által. Születésem óta mind a mai napig Budaörsön élek.

– *Milyen volt a gyülekezet, ahol felnőttem, milyen volt az ifjúsági élet?*

Erzsike: Kis létszámú gyülekezet volt Darvason (kb. 20 taggal), melyet a körzeti lelkipásztorok havonta egyszer látogattak. Körösi tv., Káldi tv., Mészáros tv., Fülep testvérekre emlékszem. Természetesen mi is rendszeresen látogattuk az istentiszteleti alkalmakat, melyet az összegyülekező testvérek szolgálatai képezték.

Enikő: Hívő családban nevelkedtem, édesanyám és drága nagyszüleim is Budán voltak gyülekezeti tagok, így adott volt, hogy itt töltöttem a gyermekkoromat és ifjú éveimet is. Nagy szeretettel gondolok vissza tanítóimra, akik áldozatos munkával ismertették meg velem a Bibliát. Nagy részben nekik köszönhető, hogy eljutot-

tam fiatal éveim elejéig arra a döntésre, hogy a szívembe fogadom az Úr Jézust és bementek. Itt említem meg Kmety Ottóné Anci nénit, aki szeretetteljesen terelgetett és foglalkozott velünk, ide érve a Tahí táborig alkalmakat is, ahol már „tanítói” munkát is bízott ránk a kisebbek között. Későbbi éveim során pedig Szakács bácsi töretlen hite és bibliamagyarázata alapozta meg bennem a későbbi döntést.

– *Hogyan alakultak iskolás éveitek? Milyen szakmát tanultatok? Hol dolgoztatok világi munkahelyeiken?*

Erzsike: Az általános iskolát Darvason végeztem, majd felnőttként tanácsai alkalmazásba kerülve Berettyóújfaluban végeztem el a középiskolát. Államigazgatási képesítést szereztem, és pénzügyi előadóként dolgoztam. 1966-ban kerültem fel Budapestre, és Budaörsön kezdtem dolgozni, az ottani Tanácsnál. Végül a Vízügyi Vállalatnál dolgoztam, onnan mentem a leszázalékolásom után nyugdíjba.

Enikő: Az általános iskola után Egészségügyi Szak-középiskolába mentem és itt is érettségiztem, később ezen a területen maradtam, és magánrendelőben dolgoztam. Mivel édesanyám rokkantnyugdíjas volt és a megélhetésünk elég szűkös volt, úgy döntöttem, hogy segítem édesanyámat és a tanulás folytatása helyett inkább elhelyezkedem dolgozni. Később elkezdtem egy Vám- és Pénzügyőri iskolát is, de ezen a területen nem dolgoztam, sőt az egészségügytől is megváltam és egy szépségszalokban kezdtem dolgozni. Ez hozta magával, hogy kitanultam a műkörmépítést. Nem állt szándékomban ebből élni, de úgy alakult, hogy egy elég stabil vendégkör gyors kialakulása után itt dolgoztam tovább, mert biztos megélhetés alapja lett.

Bár gyermekkoromtól etológus szerettem volna lenni, sajnos ez nem valósulhatott meg, mert az állatorvosi egyetemen csak nappali oktatás volt. Továbbra is hajtott a tudásvágy. A munka mellett elvégeztem egy lakberendezői felsőfokú iskolát remélve, hogy ezen a területen tudok tovább dolgozni. Az életem azonban másképpen alakult. Nem sokkal a vizsgáim letétele után külön váltunk a vőlegényemmel, így ismét a már meglévő biztos megélhetést választottam.

Később átgondolva a már megtett utat, úgy láttam, hogy olyan iskolát akarok elvégezni, amit szeretek, közel áll a szívemhez, és amit a későbbiek során is kama-toztathatok. 5 évvel ezelőtt kezdtem meg a tanulmányaimat igazságügyi ügyintéző szakon. 2 év után azonban átjelentkeztem a Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának levelező szakára, ahol ezt a két évet ugyan nem számolták be, de tantárgy-

kedvezményben részesültem. Így most kezdtem meg a 3. évemet.

Az én Istenemnek hála, elmondhatom, mindedig megsegített, sokszor nehezen bár, de végezhetem, tanulhatom, amit szeretek.

– *Enikő megtéréséről a Manna 2008. márciusi számában olvashatunk részletesen, így most Erzsike, téged kérlek, beszélj arról, hogy hogyan történt megtérésed, milyen út vezetett a Megváltóval való találkozásodhoz? Hol és ki által történt a bemelegítésed?*

Erzsike: A megtérésemig hosszú út vezetett, pedig nem szerettem a világot, még egy mozifilmet sem néztem meg. Véletlenül nincsenek – valljuk mi hívő emberek. Budapestre felkerülve a II. kerületben laktam albérletben. A budapesti gyülekezetek felől érdeklődve tudtam meg, hogy a XI. kerületben 1965-ben épült egy szép, új baptista imaház. Felkerestem a gyülekezetet és nagy örömben volt részem. Szakács testvér, mint lelkipásztor, és az akkori elöljáró testvérek közül többen is (Kocsis tv., Nagy tv., Czifranics tv., Reviczky tv., Kmety tv.) nagy szeretettel fogadtak. Ez volt a hitemnek a záloga. A tiszta, világos igehirdetés, a meleg, szeretetteljes testvéri közösség. Jól éreztem magam, és a vágyam egyre nőtt.

A döntésem megérlelődött. Ehhez még Kmety Ancinén is hozzásegített azzal, hogy amikor kórházba kerültem, elsőként látogatott meg, Bibliát hozott, amit sokat olvastam. Ott a kórházi ágyon egyik éjszaka arra ébredtem, hogy egy írást látok magam előtt: csupán annyit, hogy Márk 16,16. „*Aki hisz és bemelegszik, az üdvözül, aki pedig nem hisz, az elkárhozik.*” megkaptam a választ az Úrtól, bizonyos voltam a döntésemben. Kértem a felvételemet a gyülekezetbe, és 1967 Pünkösdjén Újpesten merítkeztem be, Gerzsenyi László lelkipásztor testvér által. Az ige, amit akkor kaptam: „*Légy hű mindhalálig, és neked adom az életnek koronáját.*” (Jel 2,10) Az akkori örömet nem tudom leírni, és ez természetesen végigkíséri azóta is az életemet.

– *Milyen szolgálatba kapcsolódtatok be, miután a gyülekezet tagjai lettetek?*

Erzsike: A bemelegítésemet követően vasárnapi iskolai tanítóként szolgáltam, de a férjhez menés és Enikő lányom megszületése után, valamint azért, mert testi betegségeim miatt sokszor kerültem kórházba, ez a szolgálati terület lezárult számomra.

Enikő: A gyülekezetben végzett talán „legrégebbi” szolgálatom, ami még nem is volt tudatos, a szavalás. Három évesen álltam először ki, (anyukám elmondása alapján) és azóta is talán a szívemhez legközelebb álló szolgálat ez maradt. Természetesen később ezt tudatosan és imádkozó szívvel végeztem. Évekig a Békehírnök „terjesztését” vállaltam, később pedig az énekkari szolgálat is kapcsolódott hozzá – ezt a mai napig nagy örömmel végzem.

– *Erzsike, mikor és hogyan találtatok egymásra férjeddél? Hogyan éltétek meg Isten vezetését a párválasz-*

tásban? Hogyan indult közös életeitek, ez hogyan változott az évek folyamán?

A férjemet már a vidéki munkahelyemen látásból ismertem, mivel Vekerd község román nemzetiségű volt, és ő odakerült az egyetem elvégzése után, mint magyar irodalom- és román nyelvű tanár. Az évek során ő is felkerült Budapestre, és Budaörsön találkoztam született meg a döntés a párválasztással kapcsolatban. 1971-ben házasodtunk össze. Ő is hívő szülők gyermeke volt, de sajnos nem volt bemelegítve.

– *Hogyan éreztétek-érezitek magatokat a Budai Gyülekezetben? Milyen emlékeitek vannak az itt eltöltött időszakról?*

Erzsike: A Budai Gyülekezetet mindig is második otthonomnak tekintetem. Valamennyi lelkipásztor a tiszta evangéliumot közvetítette számomra, amely mindig építő volt. Az Úr legyen a dicsőség érte! A vendégszeretetet, amikor csak módom volt rá, gyakoroltam. Több éven át vittük Enikővel kocsival Szakács testvért Tordásra szolgálni, és az otthonából is rendszeresen a gyülekezetbe. Most már így 70 év után, amit az Úrtól kaptam ajándékba, megértem a 90. zsoltár 10. és 12. versét: „*Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradság, gyorsan eltűnik, mintha repülnék. Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!*”

Mostanában természetesen az másokért való imádkozásban gyakorlom magam.

Enikő: A gyülekezet az életem szerves része, már az ifjú éveim alatt megerősített az Úr, hogy itt van a helyem, itt van a szolgálatom. Soha egyetlen pillanatra sem fordult meg a fejemben, hogy más gyülekezetbe kapcsolódjak. (A nehézségek és próbák sokasága alatt sem.) Elmondhatom nagy örömmel, hogy családom több generációja ennek a gyülekezetnek a tagja lehetett és most is az. Itt erősödtek hitben, lélekben, szeretetben egyaránt. Hűek és kitartóak voltak (nagyzüleim) és most is azok (édesanyám), és köszönöm az Úrnak, hogy én is itt lehetek.

A gyülekezet összetétele azóta nagyon sokat változott, de az IGE mindig ugyanaz maradt. Hálát adok Istennek, hogy még mindig tartja ezt a gyülekezetet, és gondja van rá. Köszönöm a szeretetét és azt, hogy újból és újból megtapasztalhatom az ő kegyelmét az édesanyám és a magam életében is.

Külön hálát adva köszönöm az édesanyámat, aki mellett soha nem szűkölködtem, aki mindig mellettem állt imádkozó szívvel, aki mindig meghallgatott, erősített, és akinek imádkozó hívő élete mind a mai napig példa előttem.

– *Kérem, hogy beszéljetelek életeitek kiemelkedő próbáiról, arról, hogy hogyan és milyen élethelyzetek által tanított Isten titeket eddigi hívő életeitekben?*

Erzsike: Kilenc évvel a házasságkötésünk után a férjem elvesztette a hangját, és ennek következtében ko-

moly depresszió alakult ki nála, amelyhez más betegségek is társultak. Állása megszűnt, és ez végzetes lett nála. Lelkileg nagyon összetörtem, de az Úr kegyelme megújult az életemben. Azóta ketten élünk Enikővel. A tövis nem múlt el, de naponta tapasztalom Istenünk szeretetét, jóságát.

Másik nagy próbám 35 éves koromban kezdődött. Már lemondtak rólam az orvosok, egyik kórházból a másikba kerültem. Emberileg nem volt remény arra, hogy a gyermekemet fel tudom nevelni. Az Úr azóta megduplázta az éveimet! Nem szűnök meg hálát adni érte! Kocsis testvér a Jakab 5,13-15 versek alapján kézrátétellel imádkozott értem az otthonunkban, és az Úr felsegített és megtartott.

Igen, voltak hitharcaim, és sokszor nem értettem, hogy az életemben miért történt az, ami történt. Majd odaát mindent kristálytisztán fogunk látni!

– Van-e kedves ígétek, éneketek?

Erzsike: Sok ige kedves a számomra. „Akinek szilárd a jelleme, azt megőrződ teljes békében, mert benned bízik” (Ézs 26,3), „Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétké eltöröltetett. Boldog ember az, akinek az Úr nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság.” (Zsolt 32, 1-2).

Az énekek közül pedig a „Ó, mily hű barátunk Jézus”, „Azon épült szilárd hitem...”, „Ha Isten békéje lakja szívemet”. Az ígék, az énekek – valamennyi az Úr szeretetét bizonyítja számomra. Testben gyengén ugyan, de lélekben egyre érettebben kívánok a 70. éven

túl felkészülni az Úrral való találkozásra. Azért imádkozom, hogy így legyen! A többiről az Úr gondoskodik, hiszen megígérte, hogy velünk lesz a világ végezetéig. Megköszönve a lehetőséget, egyik kedves igémmel zárom az interjút: „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.” (Ef 2, 8-9)

Enikő: Egyik kedves igém a 37. zsoltárból: „Bízzál az Úrban, és tégy jót, akkor az országban lakhatsz, és biztonságban élhetsz. Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit! Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik...” (3-5. v.), „Az Úr irányítja annak az embernek a lépteit, akinek az útja tetszik neki. Ha elesik is, nem marad fekve, mert az Úr kézen fogja. Gyermeke voltam, meg is öregedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett az igaz, sem azt, hogy gyermeke koldussá vált. Mindenkor könyörül és kölcsönad, gyermeke áldott lesz. Kerüld a rosszat, tégy jót, és itt lakhatsz mindvégig.” (23-27. v.)

Énekeim közül pedig a legkedvesebbek: „A világ Üdvözítője” és a „Hűséged végtelen”.

– Köszönöm kedves válaszaitokat. Ezzel az igével kívánom, hogy életek továbbra is Istenben legyen elrejtve: „A lelki ember azonban mindent megítél, de őt senki sem ítéli meg. Mert ki ismerte meg úgy az Úr gondolatát, hogy őt kioktathatná? Bennünk pedig Krisztus értelme van.” (1Kor 2:15,16)

Ádány Judit

(IMA)HÁZUNK TÁJÁN

Néhány szó a gyülekezeti fórumról...

Különleges alkalomra került sor szeptember 13-án, délután. Kivételesen nem istentiszteletet tartottunk, hanem ahelyett ugyanabban az időben un. informális gyülekezeti órát, más néven gyülekezeti Fórumot. Azzal a céllal hirdettük meg ezt a gyülekezeti tagok részére szóló alkalmat, hogy szakítsunk időt arra, amire egy szokásos, napi ügyekkel foglalkozó gyülekezeti órán nem nagyon jut: mindenkinek legyen lehetősége elmondani véleményét a gyülekezetünket foglalkoztató aktuális kérdésekről.

Egy gyülekezeti órán elhangzottakról nem szoktunk nyilvánosan beszámolni. Én is tartom magam ehhez a rendhez – nem mintha bármilyen titkos dologról lenne szó, ami nem tartozhatna akár a nyilvánosságra is. De mégis: rend a lelke mindennek, ennek is. Ezért inkább csak a benyomásaimról szólnék. Azért csak a magaméről, mert kevés visszhangot hallottam. Amit viszont hallottam, az egyértelműen pozitív volt: kellene ilyen sűrűbben, máskor is tartani.

Örülök annak, hogy sokan eljöttek. Jöhettek volna persze még többen is, de én inkább azoknak örülök,

akik fontosnak érezték, hogy részt vegyenek ezen az alkalmon. Jó volt látni az alkalom kötetlenségét, családiasságát. A fehér asztal mellett már az érkezéskor is lehetőség volt egymással néhány szót váltani, aztán az alkalom közben is, meg a végén is jó szolgálatot tettek az inni- és ennivalók. Köszönet a fiataloknak, akik a délelőtti helyett megtartott Közösségi Vasárnap hangulatát „átmentették” erre a délutánra.

Örülök annak is, hogy a felszólalások felelősségteljesek voltak: nemcsak hogy bántó szándék nélküliek, hanem érződött mindegyiken a gyülekezetért viselt felelősség érzése. Az elején rögzített elvek szerint senki sem kívülállóként beszélt a gyülekezetéről, hanem úgy, mint aki belülről éli meg örömeinket, gondjainkat egyaránt.

Külön köszönöm a fiataloknak nemcsak azt, hogy előtte ifjúsági órán közösen készültek az alkalomra, hanem azt is, hogy mondanivalójukat szeretetbe csomagolták. Észrevételeiknek így nemhogy éle nem volt, hanem kiérettük belőle a felelősségteljes gondolkozást, a

jobbító szándékot, mely mindannyiunkban sok előremutató gondolatot ébresztett.

Örültem annak, hogy egymás véleményének a megismerése nem emelt falakat közénk, hanem a hozzászólók lelki érettségéről tanúskodva, a másik véleményét tiszteletben tartva meghallgattuk azt – mégha azzal nem is mindenben, esetenként kevésbé tudtunk azonosulni.

Isten kegyelmes volt és meghallgatta imádságainkat. Azt gondolom, a Fórum elérte azt a célt, hogy jobban értsük egymást, keressük együtt Isten akaratát gyülekezetünk jövőjére nézve és tegyünk is ennek érdekében ott, ahova Isten bennünket szolgálatba állított.

Ádány Mihály

BIZONYSÁGTÉTEL

A hosszú élet titka

Megtartani a szeretet parancsát, békességre törekedni, nem gyűlölködni, nem irigykedni – ez a hosszú élet titka. Mert az irigykedés és a gyűlölködés megmérgezi a lelket, és még testi fájdalmat is okoz.

Az Úr ezen a nyáron sok apró csodával, örömmel, meglepetéssel ajándékozott meg. Családi ünneplések, névnapok, születésnapok, a tizedik dédunoka keresztelője.

A gondnok Évike jóvoltából sok ajándék Bibliát kaptam, amelyeket a Lélek indítására tovább ajándékoztam. Kérdeztem az egyik rokontól, aki kapott tőlem egy Bibliát, hogy Béla, olvasod-e a Bibliát? Ragyogott az arca az örömtől – Igen, olvasom. Nagyon örülök neki! Örömeben még a kezemet is megcsókolta.

Másik történet: Benjámin nevű rokon fiatalemberrel jót beszélgettünk a Bibliáról. Egyszer csak a kutyájára mordult, illetlen beszéd hagyta el az ajkát. Mondom neki, hogy Beni, az ilyen beszéd nem illik tehozzád. Mondja erre, hogy valami kényszeríti ilyenkor. Mondom neki, hogy igen, a kísértő az. Mondjad neki, hogy távozz tőlem, sátán, az Úr Jézus nevére kérlek. Ha nem akar elmenni, többször is mondhatod. Később találkoztunk, újra beszélgettünk. Mondta, hogy úgy csinálta, ahogy mondtam, de kirázta a hideg, mert haragudhatott

a sátán, hogy el kellett mennie. Mondtam neki, hogy máskor is tegyél így, ne fogadd el a rózsaszínbe csomagolt portékáját, mert később megbánod.

Azért, mert idős vagyok, azért még ki szoktam mozdulni otthonról. Amerre járok, utazgatok, sok kedves, szereteteli emberrel találkozom, ha segítségre van szükségem, mindig kellő időben megjelenik a segítő. Imában kérem az Urat, hogy őrizzen meg, legyen velem, adjon erőt. Csodálatos módon mindig megsegít, és amikor haza érek, mindig megköszönöm.

Pár napig gyógyfürdőben voltam, és ott is megkerestek olyan kedves asszonyok, akikkel már tavaly is beszélgettem a lelki gyógyulásról. Én már el is felejtettem őket, de mikor megtaláltak, csodálatom, hogy tudtak örülni. Többen is kérdezték, hogy hogyan merek elindulni egyedül. Mondtam nekik, hogy nem vagyok én egyedül, velem van a jó Isten.

Ezt még nem tudom kihagyni. Meglepetés ért a 85. születésnapomon, az Önkormányzattól is kaptam köszöntést. Sok szeretettel gratuláltak, sok örömet és nagyon jó egészséget kívántak az aranykorhoz.

Befejezésül szeretném mindenkinek ajánlani elolvasásra a boldogmondásokat (Máté ev. 5. fejj.), mert én boldog vagyok.

„És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös?” (1Pt 4,18)

Kovács Józsefné Anna néni

TALLÓZÓ

A munkásember

Volt egy templom, amely mindenki előtt nyitva állt napközben, hogy bárki bemehessen imádkozni. A lelkész dél körül mindig megnézte, kik mennek be a templomba. Az egyik nap látott egy borostás, piszkos ruhába öltözött embert, aki kifelé menet köszönésképpen bólintott a fejével.

A rákövetkező napokban, ez a férfi mindig ugyanabban az időben jelent meg. Furcsállotta a lelkész, hogy ilyen ember is betévedt a templomba, és kételkedett ab-

ban, hogy tényleg imádkozni jár oda. Sokat foglalkoztatta a gondolat, hogy miért is jár oda ez az ember, végül egyik nap kíváncsiságból leszólította kifelé menet, szívélyes hangon:

– Hadd kérdezzem meg, miért jár ide nap mint nap?

– Nem messze a templomtól házat építünk, és ott dolgozom. Déltől van 1 óras ebédidőm. Gyorsan megesszem az ebédem és a maradék időt itt töltöm imádság-

gal, hogy erőt merítsek, de sajnos csak éppen pár percem marad imádkozni – válaszolta a munkásember.

– Oh, értem. És mit lehet imádkozni, ha mindig csak pár percet tud itt tölteni a templomban? – érdeklődött tovább a pap.

– Mindig ugyanazt az imát mondom el: „Drága Atyám, ma ismételen eljöttem, hogy elmondjam, mennyire boldog és hálás vagyok neked, hogy eltörölted a bűneimet, és hogy ismerhetlek. Én nem tudom, hogyan kell jól imádkozni, de azt tudom, hogy sokat gondolkodok rád. Szóval, Jézus, köszönöm, hogy meghallgattál. Ámen.”

A lelkész meghatódott a munkásember egyszerű, őszinte és szívből jövő imáján. Mondta, hogy jöjjön nyugodtan, ha ideje engedi, szeretettel látja. Végül a munkásember visszasietett az építkezéshez, mivel letelt az ebédideje.

A rákövetkező napokban a pap nem látta a munkásembert eljönni a templomba. Pár nap után kezdett aggodni, így elment az építkezésre, hogy megkeresse. Sajnálattal hallotta, hogy egy baleset folytán kórházba került, így azonnal elindult, hogy meglátogassa. De mindenki sajnálkozott, mivel nagyon szerették azt az

embert. Amerre csak járt, mosolyt csalt a körülötte levők arcára, és nyugalmat árasztott.

A lelkész, amikor belépett a kórházi szobába, a nővér örömmel köszöntötte:

– Végre valaki meglátogatja szegény embert. Már jó pár napja itt van, és még csak egy virágot sem küldtek neki, pedig olyan kedves ember, és még sincs, aki meglátogatná, vagy gondolna rá. – Ezután kiment a szobából.

A munkásember arcán ugyanúgy ott volt az öröm, mint előtte, és így szólt:

– Drága lelkész úr! A nővérekének nincs igaza. Én olyan boldog vagyok, mert mindig van valaki az ágyam mellett, aki fogja a kezem, és szelíd halk hangon beszél hozzám.

– És mit mond? – kérdezte meglepődve a pap.

– „Drága gyermekem, ma ismételen eljöttem, hogy elmondjam, mennyire boldog vagyok, hogy eltöröltem a bűneidet, és hogy megismertél. Mindig öröm volt számomra őszinte imáidat hallgatni, és sokat gondolkodok rád. Szeretlek és gondot viselek rólad, ne aggódj!”

Forrás: Internet

Ki volt a diák?

Egy híres egyetem tanára a következő kérdést tette fel diákjainak:

– Mindent, ami létezik, Isten teremtett?

Egy diák bátran válaszolt:

– Igen!

– Tényleg mindent Isten teremtett? – kérdezte újból a tanár.

– Igen, persze – ismételte meg a diák.

De a tanár felvetette:

– Ha Isten teremtett mindent, ami létezik, akkor a rosszat is megteremtette. És az alapján, amire eddig jutottunk, állíthatjuk, hogy Isten a rossz.

A diák először nem tudott mit válaszolni erre a definícióra, és csendben maradt. A tanár elégedett volt magával és kérkedett a többi diák előtt, hogy bebizonyíthatta, a válaszoló diák hite csak mítosz. De a diák újból jelentkezett:

– Kérdezhetek öntől valamit?

– Természetesen! – így a tanár.

A diák tehát kérdezett:

– Létezik-e hideg?

– Milyen kérdés ez, persze, hogy létezik. Te még sohasem fáztál?

A többi diák nevetni kezdett.

A fiú válaszolt:

– Valójában, uram, a hideg nem létezik. A fizika törvényei szerint, ha jól belegondolunk, a hideg csak a meleg hiányát jelenti. Minden test vagy tárgy érzékeny a környezetváltozásra vagy az energiaátvitelre. Az abszolút nulla tulajdonképpen a meleg hiánya. Akkor ezen a hőmérsékleten minden anyag, mozgás- és reakcióképtelen lesz. A hideg nem létezik. Az ember ezt a szót a nem elegendő meleg érzésének kifejezésére találta ki.

A diák folytatta:

– Létezik sötétség?

– Persze! – válaszolta a tanár.

A diák:

– A sötétség ugyanúgy nem létezik, az csak a fény hiányakor jön létre. A fényt tudjuk vizsgálni, a sötétséget nem. Használhatjuk Newton módszerét arra, hogy a fehér fényből töréssel sok színt kapjunk. Azonban a sötétséget nem tudjuk mérni. A fény egyetlen sugara megtörhet a sötétben és meg tudja azt világítani. Hogy tudja megmérni, milyen sötét a világűr? Hát úgy, hogy megméri a fény erősségét, amit ad. Ugye így van helyesen? A sötétség egy szó, melyet az ember talált ki, hogy körülírhasa, mi történik, amikor nincs fény.

Végül a fiatal ember megkérdezte tanárát:

– Uram, létezik rossz?

– Persze. – válaszolta még mindig a tanár – Látjuk az ember másik iránti naponkénti embertelenségében, látjuk a világban élő bűnözők tömkelegében. Ez nem lehet semmi más, mint rossz.

– Valójában a rossz nem létezik, uram, legalábbis önmagában nem. A rossz: Isten hiánya. Ugyanúgy, mint a sötétség és a hideg esetében. Ez egy szó, amivel az ember azt szeretne volna kifejezni, hogy kevés van Istentől, hogy hiányzik Isten. Isten nem teremtette meg a rosszat. A rossz annak az eredménye, hogy az ember híján van Isten szeretetének. Isten szeretete az Ő ajándéka

a szívünkben. Úgy, mint amikor felkapcsoljuk a vilányt, vagy kizárjuk a hideget.

A tanár leült.

A fiatalember neve Albert Einstein volt.

Forrás: Internet

KOMMENTÁR:

Bár Albert Einstein érvelése nagyon frappáns, bibliai-teológiai szempontból nem állja meg a helyét. Ugyanis a rossz és a bűn nem csupán az Isten jelenlétének, szeretetének hiánya miatt jön létre, hanem a gonosz önmagában is létezik, mégpedig a Sátán személyében. Amint a Szentírás tudósít róla, angyalfejedelemként (Lucifer) fellázadt Isten ellen, engedetlenné vált, és büntetésül a földre vetetett angyalaival együtt. Azóta az embert is Isten elleni lázadásra készíti, bűnre csábítja és hatalmában tartja. Az ember szíve tehát soha nem üres Isten távollétében (az Úr Jézus is tanít erről), mert olyankor az ördög uralkodik benne – mindaddig, amíg az illető meg nem tér, újjá nem születik, és el nem foglalja szívét a Megváltó Úr Jézus a Szentlélek által.

Kolozs Nagy János

A mezítlábas hegymászó

Egyik évben megrendezték a hegymászó világbajnokságot. Országoként a legkiválóbbak, legtapasztaltabbak jöttek el, hogy összemérhessék tudásukat a világ legjavával. Természetesen a legprofibb felszerelésekkel érkeztek, volt, aki olyan kiegészítővel jött, melyet az űrtechnológiában használatos alpanyagból gyártottak.

Azonban egy kis ország versenyzője kivétel volt. Ugyanis ahonnan jött, olyan szegénységben élt, hogy mindig mezítláb mászott, és annyira megszokta, hogy a versenyen levette a cipőjét. A legtöbb versenyző sanda szemmel nézett rá, és gúnyolódtak rajta, de ő mit sem törődött vele.

Egy hatalmas sziklafalat kellett megmászni, melynek rajtszóra kellett nekirugaszkodni, természetesen biztonsági köteleket használva.

Ahogy nekikezdték a mászásnak, a mezítlábas hegymászó egyre nagyobb előnyre tett szert, mígnem végül ő ért fel elsőként a csúcsra.

Ahogy felért, szokatlan dolgot kezdett csinálni. Fentről segíteni kezdett a többi versenyzőnek, hogy minél többen felmászhassanak, ugyanis olyan nehéz volt a falat megmászni, hogy sokan félúton inkább visszaereszkedtek.

A mezítlábas férfi így indokolta az esetet: „Mi értelme a csúcsra jutni, ha ott egyedül vagyok. Hiába

kezdek el ünnepelni, mert mit ér az, ha nincs, akivel megoszom. Inkább segítettem minél több embernek és biztattam őket, hogy mászzanak fel, mert fantasztikus érzés volt feljutni oda, és lenézni a mélybe, ami csodálattal tölt egy hegymászt. Inkább segíték másoknak, mintsem magányosan ücsörögjek és egyedül örömködjek.”

Ránk nézve példamutató magatartás, amit ez az egyszerű mezítlábas hegymászó tett. Életünk nagy része versengés, és arra törekszünk, hogy mi egyedül kerüljünk fel a csúcsra. Sokszor annyi emberen áttaposunk, a mélybe lökjük, csak azért, hogy mi érvényesülhessünk.

De az örömmámor után jön a józanodás. Rájövünk, hogy egyedül, magányosan vagyunk odafent. Csalódottak és frusztráltak leszünk, és az emberek elfordulnak tőlünk, vagy éppen irigykednek.

Kövessük a mezítlábas hegymászó példáját. Ha felértünk a csúcsra, segítsünk másoknak is feljutni oda. Ha valamiben sikert értünk el, osszuk meg másokkal azt, hogyan is érhetik el. Tanácsoljuk, segítjük őket: akkor lesz igazi gyümölcse a sikerünknek, ha mások is részesülnek belőle.

„Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüldít, maga is felüldül.” (Péld 11,25)

Forrás: Internet

Kedves Gyerekek!

Látom már, hogy minden szeptemberben hozzá kell szoknunk ahhoz, hogy az iskolakezdés annyira „megvisel” titeket, hogy a rejtvényekre már nem marad energia. Biztos most is ezért érkezett kevés megfejtés.

Voltak azonban szorgalmas lurkók is, akik helyes megoldást adtak le:

Ádány Balázs és Zsófia, Boda Péter, Gulyás Johanna, Zsigovics Benjámín és Dorina.

Remélem, hogy a következő hónapokban visszaáll a régi rend, és csakúgy özönlenek majd a megfejtések!

Most pedig következzenek az új feladatok, amelyeket a szokásos módon, *Isten előtti jó lelkiismerettel*, és

ha nagyon szükséges, akkor egy kis szülői segídlettel oldjátok meg.

Megfejtéseiteket **október 26-ig** dobjátok be a szokásos dobozba. Minden gyermek, aki jól dolgozott, jutalmat kap.

Á.J.

Boldog születésnapot!

Gila Natália (okt. 10.)

Kiss Anna (okt. 12.)

Zákány László (okt. 12.)

Kiss Máté (okt. 29.)

Óvodások (7 év alatt)

A bibliakörön a Bírák könyvével foglalkoztok, és már tanultatok is Gedeonról. Ezen a képen is az ő történetéhez kapcsolódó rajzot láthattok. Kérjétek meg anyuékat, hogy meséljék el nektek, hogy mit is csinálnak ezek a harcosok. Színezzétek ki a rajzot, majd vágjátok ki, és a neveteket sem lefelejtve dobjátok be a szokásos dobozba.

Kürtöltek és kiáltoztak: Fegyverre az ÚRért és Gedeonért! Bírák 7.20

Forrás: www.reformatus.hu

Kisiskolások (7-11 év)

Találjátok ki, hogy kiről-miről szólnak az alábbi kis versikék. A megfejtéseket írtátok a kipontozott vonalakra. Aki nagyon ügyes, az azt is tudja, hogy az egyik szóval az Úr Jézus is jellemezte saját magát. Anyuék segítségével keressétek meg ezt az igeverset a Bibliából, és másoljátok ki a kihagyott helyre. Miután elkészültetek, vágjátok ki a rejtvényt az újságból, és dobjátok be a szokásos dobozba. A neveteket se felejtsetek el ráírni!

<p>1. Partján kinyújtott kezével állt egy ember, mire kettévált és falként áll a tenger. (<i>melyik?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>2. Ígéret földje, mezője, zöldje áldást terem. Amíg a nép nem istentelen. (<i>melyik föld?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>3. Nem látod, csak érzed, mikor fáj vagy dobban, szivattyúzza véred lábadba, karodba, belőle az élet indul új rajokban. (<i>mi az?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>4. Mustból készült, lassan erjed, lakomákon gyorsan terjed. (<i>mi az?</i>)</p> <p>.....</p>
<p>5. Apró ember mászott fel rá egyszer Jézust látni, egyébként a gyümölcséért szoktak rá felmászni. (<i>milyen fa?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>6. Halász volt, ám egyszer olyan sok halat fogott, hogy a vétkei megbánva térdére rogyott. (<i>ki?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>7. Sok szeme van, mégsem lát, tőkét ismer, és nem fát, szeméből ha könny csorog, lesz abból finom borod. (<i>mi az?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>8. Szorgalmasnak mondanak, mert hat lábam fürge, egész nap csak fut-szalad, ennivalót gyűjtve. (<i>mi az?</i>)</p> <p>.....</p>

Az egész igeverse: „.....”

Nagy iskolások (11 év felett)

Mostani rejtvényetek a kisiskolásokéhoz hasonló lesz. Ki kell találnotok, hogy kiről-miről szólnak az alábbi versikék. A helyes megfejtéseket a kipontozott vonalakra írtátok le. Mivel már nagyobbak vagytok, és már több mindent ismertek a Bibliából, ezért a rejtvények nehézségi foka is nagyobb. Ha elkészültetek, írtátok rá a neveteket, vágjátok ki a rejtvényt, és dobjátok be a szokásos dobozba.

<p>1. Ifjan Jézus mellé vágyott, lett belőle vén, s mennyei látomást látott Pátmosz szigetén. (<i>ki ő?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>2. Kapernaum kapujában ült a vámnál, s csalt, lopott, mígnem Jézus szólította, s csapot, papot otthagyt. (<i>ki ő?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>3. Orvos volt, és Pál apostol úti- s munkatársa, meg az első keresztyének egyik krónikása. (<i>ki ő?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>4. Tanítványok, akik tanúságot tettek Urukrol, ki feltámadott, s kit nagyon szerettek. (<i>kik ők?</i>)</p> <p>.....</p>
<p>5. Falat kenyér, korty bor arra emlékeztet, Jézus kínhalála számunkra új kezdet. (<i>mi az?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>6. Ádám, Éva elvesztette, Isten Fia visszaadta, aki hisz az Úr Jézusban, örök ajándékul kapja. (<i>mi az?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>7. Lehetnek több százan, vagy csak ketten-hárman, hogy ha az Úr ott van közöttük, testvérek mindnyájan. (<i>mi az?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>8. Jézus szerint itt van köztünk, mégis láthatatlan, határán útlevél nélkül léphetünk át nyomban. (<i>mi az?</i>)</p> <p>.....</p>
<p>9. Tíznek fele okos, másik fele balga. menyegzői öröm okosok jutalma. (<i>kik ők?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>10. Kertet kaptak művelésre, de a gazdát nem szerették. Még a fiát is megölték, hogy a termést megszeressék. (<i>kik ők?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>11. Pénze volt, de nem maradt, minden elveszett, míg apjához haza nem tért önmaga helyett. (<i>ki ő?</i>)</p> <p>.....</p>	<p>12. Kit egy pap, s egy lévita is messze elkerült, ahhoz ő – bár idegen volt – féltőn lehajolt. (<i>ki ő?</i>)</p> <p>.....</p>

SZÜLETÉSNAPOSOK

Szeretettel köszöntjük
októberben született
testvéreinket!

özv. Ádány Mihályné (okt. 1.)
Barabás Júlia (okt. 1.)
Zákány Etelka (okt. 1.)
ifj. Zákány Zoltán (okt. 2.)
Polányi Károly (okt. 3.)
Nagy Viola (okt. 4.)
Kádárné Kőszegi Mariann (okt. 13.)
Gulyás Jenő (okt. 16.)
Sztasák Ferenc (okt. 16.)
Szabó Sándor (okt. 18.)
Egyed-Kiss Attila (okt. 23.)
özv. Gulyás Józsefné (okt. 23.)
Zákányné Megyeri Eszter (okt. 23.)
Kádár László (okt. 25.)
Sztasákné Gulyás Boglárka (okt. 26.)

„Kérlek ezért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeteket élő, szent, és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. (Róm 12,1)

Érdemes odafigyelni érzékszerveitekre, különböző testrészeitekre, hogy mennyire irányul Isten felé. Például, ha a fületek odaszánt testrészt, akkor, ha az Úr megnyitja fületeket, akkor nem lesztek engedetlenek, nem néztek hátra, hanem engeditek, hogy szívetek ajtaját is megnyissa az Úr. A fül és a szív között ne álljon meg az Ige. Szánjátok oda a ti értelmeteket, hogy ne hiábavalóságban járjatok, mint a pogányok.

Különösen figyeljétek nyelvetekre, mert egy rosszul irányított mondat tüzet okozhat.

A szemetek mire használjátok? Ha a szemetek őszinte, egész testetek világos lesz, mert a szem a test lámpása (Lk 11,34).

A kezeteket és lábatokat is szánjátok oda olyan munkára, ami tetszik az Úrnak. Lábatokkal menjetek oda, ahová Ő küld, kezetekkel tegyetek jót.

Ezek gondolatébresztő példák, lehet folytatni a gyakorlatban. Ha felöltöztétek az új embert, kívánom, hogy legyen újulás és erősödjön belső emberetek.

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

- Vasárnap:
9,15 óra: imaóra, barátokozók alkalmak (*Palacsintázó*), törekvők alkalmak, gyerekeknek bibliakör
10 óra: Istentisztelet
17 óra: Istentisztelet
- Csütörtök: 18,30 óra: Bibliaóra
- Péntek: 18 óra:
Ifjúsági alkalom

Minden hónap 2. vasárnapján, a délelőtti istentisztelet után *Közöségi Vasárnap*: kávé, tea, sütemény és lelkes testvéri beszélgetések.

Minden hónap 3. vasárnapján a délutáni istentiszteletet a Kamaraerdei Idősek Otthonában tartjuk.

Október 11-én tartjuk hagyományos gyülekezeti hálaadó ünnepélyünket.

Előtte 10-én, szombaton a szokásos nagytakarítást is megtartjuk. Mindenkit szeretettel várunk!

Programajánló

Rádióműsor:

Kossuth Rádió:
október 23. péntek,
13,30 óra: Baptista félóra

Tv-műsor:

PAX TV: október 26. hétfő, 19 óra: Békesség Himöke

Betegeink

Baranyai János
Kádárné Kőszegi Mariann
Ökrös Sándor
Szabó Sándor
Szabó Sándorné
özv. Takács Sándorné
(Kiskőrösi Szeretetház)

„Hajlékod az örök Isten, örökkévaló karjai tartanak. ... Boldog lehetsz, Izrael, van-e hasonló hozzád? Nép, amelyet védelmez az Úr! Ő a te segítő pajzsod és dicsőséges kardod.”
(5Móz 33:27,29)

Fohász

*Uram, ha Igéd létté válna bennem,
Hogyha erejétől származva kapna lelkem,
Nem tapadnék sárhoz, röghöz...
Múló földi kincsek láttán
Nem ejtene meg a sátán.*

*Uram, hogyha Igéd növekedne bennem,
S vele együtt nőne, gazdagodna lelkem,
Nem tördelném erőmet el...
Apró, mihaszna célokért
Nem hagynám veszni a babért.*

*Uram, hogyha Igéd lángra
gyúlna bennem,
Nem válnék eggyé salakkal...
Ha életemre szenny tapadna,
Nem tűrné tüzed hatalma.*

*Uram, hogyha Igéd szétáradna bennem,
Mint kenyeret, vizet óhajtaná lelkem,
Szükséget nem látnék soha...
A pusztában is szüntelen
Italom lenne s kenyerelem.*

Uram, add, hogy így legyen!

Frittmann László

Szerkesztette: Ádány Judit és Kolozs Nagy János

Fotó: több szerzőtől

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu